

Πληθυσμιακή αντικατάσταση

Στις 11 Ιανουαρίου του 2020, περιπολικό σκάφος του Λιμενικού Σώματος εντοπίζει μισοβυθισμένο πλεούμενο δεκατρία ναυτικά μίλια νοτιοδυτικά των Παξών. Αμέσως κινητοποιείται ο μηχανισμός διάσωσης, καταφθάνουν άλλα λιμενικά και παραπλέοντα πλοία. Σύμφωνα με τα πρώτα ρεπορτάζ, «το σκάφος, που μετέφερε τουλάχιστον 53 άτομα, βυθίστηκε λόγω εισροής υδάτων με αποτέλεσμα να βρεθούν όλοι στη θάλασσα. Στη διάρκεια της πολύωρης επιχείρησης διάσωσης, ανασύρθηκαν ζωντανοί 21 πρόσφυγες και μετανάστες, ωστόσο οι υπόλοιποι επιβαίνοντες στο μοιραίο σκάφος χάθηκαν στα παγωμένα νερά του Ιονίου». Το ίδιο βράδυ, μιλώντας στους δημοσιογράφους του δελτίου ειδήσεων του ANT1 που του ζήτησαν να σχολιάσει το τραγικό γεγονός, ο υπουργός Ανάπτυξης και αντιπρόεδρος του κυβερνώντος κόμματος Άδωνις Γεωργιάδης δηλώνει: «Έχουμε πέσει θύμα ομαδικής προσπάθειας αλλοίωσης της χώρας».

Είναι η πρώτη φορά που ένας τόσο υψηλά ιστάμενος έλληνας αξιωματούχος εκφράζει δυνατά και καθαρά τη φρασεολογία μιας θεωρίας που, μέχρι εκείνη τη στιγμή, μπορούσε κανείς να συναντήσει μόνο σε κόμματα και οργανώσεις της άκρας Δεξιάς και στη συνακόλουθη δημόσια φιλολογία τους (ΜΚΔ, ακροδεξιά φόρουμ, κ.λπ.). Υπήρχε, βέβαια, η φράση του Αντώνη Σαμαρά, ήδη κατά την προεκλογική εκστρατεία των εκλογών του 2012, σύμφωνα με την οποία «οι πολείς μας έχουν καταληφθεί από παράνομους μετανάστες, εμείς θα τις ανακαταλάβουμε», όμως ποτέ άλλοτε δεν είχε γίνει τόσο ευθύς συσχετισμός ανάμεσα στην παρουσία μεταναστών και σε έναν υπαρξιακό κίνδυνο εθνικής και πολιτισμικής συνοχής, και μάλιστα, επαναλαμβάνουμε, από τόσο επίσημα χείλη.

Η δήλωση Γεωργιάδη προκαλεί την αντίδραση της Αντιπολίτευσης, και στη συνέχεια αυτήν της Διεθνούς Αμνηστίας που τον αναγκάζει να αντιληφθεί ότι είναι πλέον ανώτατος λειτουργός του Κράτους και συνεπώς οφείλει να κάνει νέα δήλωση αφήνοντας κατά μέρος την υπαρξιακή απειλή («Συλλυπητήρια για τους ανθρώπους που έχασαν τη ζωή τους. Δυστυχώς η λαθρομετανάστευση έχει λάβει τέτοιες διαστάσεις που πολλοί άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους»). Αυτός ο διόλου τυχαίος όρος όμως, της «αλλοίωσης», τρυπώνει απ' την πίσω πόρτα και έκτοτε περνάει απενοχοποιημένος στον δημόσιο λόγο –στα λεγόμενα έγκριτα ΜΜΕ, στο πολιτικό προσωπικό, σε προβεβλημένες περσόνες των γραμμάτων– δίνοντας σε πολλούς παρατηρητές την ευκαιρία να έρθουν σε επαφή με το στιβαρό υπόβαθρο της πολύ συγκεκριμένης θεωρίας στην οποία αναφέρεται.

Στην Ελλάδα την ξέρουμε ως «πληθυσμιακή αλλοίωση», αλλά η αυθεντική της απόδοση είναι «πληθυσμιακή αντικατάσταση» ή «Μεγάλη Αντικατάσταση» και, όπως όλες οι επιδραστικές εθνοφυλετικές/φασιστικές θεωρίες, προέρχεται απ' τη Γαλλία. Ίσως ξενίζει αυτή η τελευταία

παρατήρηση λόγω του θαυμασμού και του δέους που μας προκαλούν συχνά οι μεγαλειώδεις κοινωνικές κινητοποιήσεις, οι επαναλαμβανόμενες γενικές απεργίες, τα Κίτρινα Γιλέκα, το εργατικό και φοιτητικό κίνημα. Η *πράγματι* ηρωική παράδοση των γαλλικών εξεγερσιακών κύκλων είναι μόνο η μία από τις δύο όψεις του νομίσματος (και διαρκούς ιστορικού στοιχήματος) που ονομάζεται Γαλλία. Η χώρα της Επανάστασης είναι, κατά απολύτως ντετερμινιστικό τρόπο, και αυτή της Αντεπανάστασης, η χώρα άνθισης της μποέμ ελευθεριακότητας είναι και αυτή της γέννησης του μικροαστισμού, και η χώρα της ριζοσπαστικής κριτικής σκέψης είναι και αυτή της Αντίδρασης. Όλα αυτά, *στη Γαλλία* γίνανε – θα λέγαμε *πρωτογίνανε*. Και το εύρος της γαλλόφωνης αντιδραστικής διανόησης είναι τέτοιο που μπροστά της ωχιά κάθε άλλη αντίστοιχη παράδοση της Ευρώπης. Χωρίς τον Arthur de Gobineau (1816-1882) δεν νοείται η φυλετική θεωρία του Γ' Ράιχ (βλ. Alfred Rosenberg, *Ο μύθος του 20ού αιώνα*), και χωρίς τον Charles Maurras (1868-1952) ο ιταλικός και ισπανικός Φασισμός δεν θα ήταν σε καμία περίπτωση αυτό που ξέρουμε.

Ιστορικά, λοιπόν (και αυτό ακριβώς είναι που μας ενδιαφέρει εδώ), η μήτρα που έβγαλε τη θεωρία της Μεγάλης Αντικατάστασης –θεωρία που, σε όλη τη σχετική διεθνή βιβλιογραφία και σε κάθε ενημερωμένη εγκυκλοπαίδεια, αναφέρεται ρητά ως θεωρία συνωμοσίας– πηγάζει απ' τη Γαλλία, και κρατάει γενεαλογικά απ' την τυπική ευρωκεντρική σκέψη του 19^{ου} αιώνα και της Αποικιοκρατίας.

Πάμε λίγο πίσω. Η ιδέα μιας επικείμενης εισβολής αλλόφυλων στον ευρωπαϊκό χώρο –ή μιας εισβολής που *συμβαίνει αυτή τη στιγμή*, σε ενεστώτα διαρκείας–, φόβος και φαντασίωση μαζί που εξέθρεψε πολλαπλές γενιές Ευρωπαίων, εμφανίζεται σε μια εποχή που η Ευρώπη είναι η ίδια εισβολέας, κατακτητής και, κατά περιπτώσεις, εξολοθρευτής. Σε μια εποχή που τα τρία τέταρτα των εδαφών της Γης ανήκουν στις αποικιακές αυτοκρατορίες της Δύσης. Για τον ιστορικό της Αποικιοκρατίας Pascal Blanchard, τότε είναι που στοιχειοθετείται για πρώτη φορά η «ιεραρχία» ανάμεσα στις «ανθρώπινες φυλές», και που εκφράζεται η πεποίθηση ότι ένα ενδεχόμενο ανακάτεμα των φυλών είναι κάτι το άκρως επικίνδυνο και απευκταίο.

Η μόνη οπτική επαφή που έχει ο μέσος Γάλλος με αλλόφυλο σ' όλη εκείνη τη μακρά περίοδο είναι είτε στις πολύ καρικατουρίστικες εικονογραφήσεις των σχολικών εγχειριδίων και των «μεγάλων εξερευνητών», είτε στις «αποικιακές εκθέσεις» όπου οι «exotiques» όπως ονόμαζαν τους αποικισμένους λαούς της Αφρικής και της Ασίας, γίνονταν αντικείμενο ζωντανής έκθεσης σε κλουβιά, σαν σε ζωολογικό κήπο, με ημίγυμνη αμφίεση και αιχμηρά όπλα στα χέρια ώστε να τους προσδοθεί η εικόνα του τρομακτικού άγριου.

Το 1894, ένα φανταστικό μυθιστόρημα δεύτερης διαλογής κάνει αίσθηση στη Γαλλία: *Η Μαύρη εισβολή* (*L'Invasion noire*), ενός Capitaine Danrit. Είναι η ιστορία ενός κολασμένου στρατού μαύρων Αφρικανών, καθοδηγούμενου από φανατικούς μουσουλμάνους ιερείς, που εισβάλλει στην Ευρώπη. Το βιβλίο (ένα μαργαριτάρι του οποίου τη σύγχρονη μελέτη οφείλουμε στον Blanchard), παρά το μετριότατο λογοτεχνικό του επίπεδο, γίνεται ένα απ' τα σημαντικά μπεστ σέλερ του τέλους του αιώνα, πουλάει πολλά εκατομμύρια αντίτυπα και διαφημίζεται επί μήνες με τεράστιες πολύχρωμες αφίσες σ' όλες τις μεγάλες πόλεις: Ένας ιμάμης με κελεμπία και λευκή γενειάδα δείχνει εμφατικά

προς τη Μέκκα, πατώντας πάνω σ' έναν άμορφο λόφο εκατοντάδων οπλισμένων μαύρων και αποκεφαλισμένων πτωμάτων γάλλων στρατιωτών. Ένα ντελίριο φόβου-εκφοβισμού με βιασμούς και μωρά στην πυρά, ένα μνημείο ρητορικής αντιστροφής της πραγματικότητας, που αντίστοιχό του μπορούμε να παραθέσουμε μόνο στη *Γέννηση ενός Έθνους* (*The Birth of a Nation*, 1915) του D.W. Griffith, με τους άγριους μαύρους και τους αγνούς λευκούς που αναγκάζονται να φτιάξουν την Κου Κλουξ Κλαν ακριβώς για να σώσουν τον αγνό χαρακτήρα του έθνους. Και στις δύο περιπτώσεις, η υποσυνείδητη επίγνωση της εγκληματικής πραγματικότητας φτιάχνει μια αντεστραμμένη αναπαράσταση ως μοναδική διέξοδο αφηγηματικής εξιλέωσης: η μοίρα του αληθινού συλλογικού θύματος είναι τόσο άδικη, που αντέχεται μόνο αν το βαφτίσουμε συλλογικό θύτη.

Δύο δεκαετίες αργότερα, οι Ευρωπαίοι φέρνουν με το ζόρι ένα εκατομμύριο Αφρικανούς και Ασιάτες απ' τις αποικίες για την κρεατομηχανή του Μεγάλου Πολέμου. Σε όσους επιζήσουν, θα χορηγηθεί άδεια παραμονής. Αυτός ο πρώτος «μαζικός» πληθυσμός αλλόφυλων που εγκαθίσταται κακώς στις «μητροπόλεις» των αυτοκρατοριών, θα γίνει άμεσα αντικείμενο πάσης φύσεως φαντασιώσεων και, κυρίως, θεωριών συνωμοσίας.

«Ποιοι τους φέρνουν;»

Ήδη από τότε, η άκρα Δεξιά θεωρεί ότι υπάρχουν *προδότες* μέσα στη λευκή κοινωνία, που επιχειρούν να διαταράξουν την εθνοφυλετική συνοχή της Ευρώπης ώστε να εξυπηρετήσουν μια δική τους μυστική ατζέντα κυριαρχίας. Είναι άλλοτε η Αριστερά και τα συνδικάτα, που εποφθαλμιούν την ψήφο τους· τα σκοτεινά μασονικά κέντρα και άλλες μυστικές εταιρείες, ώστε να φτιάξουν πειθήνιους στρατούς· μέχρι και οι ανήθικες γυναίκες της μπουρζουαζίας που ποθούν τα σφιχτά μαύρα κορμιά. Επίσης, και όλο και πιο συχνά: οι Εβραίοι.

Σύμφωνα με τον ερευνητή Nicolas Lebourg, η ιδέα ότι οι Εβραίοι φέρνουν Αφρικανούς και Ασιάτες στην Ευρώπη ώστε να τη διαλύσουν είναι τόσο ισχυρή που επιζεί ακόμα και μετά τον Β' παγκόσμιο Πόλεμο, διασχίζοντας μάλιστα τον Ατλαντικό. Στη δεκαετία του 1960, ο λευκός φυλετισμός των ΗΠΑ κάνει λόγο για «White Genocide» (οι απόγονοι των σκλάβων έρχονται να εκδικηθούν και να μας εξαφανίσουν πληθυσμιακά). Πρόκειται για απλή μεταφορά, σε αμερικανικούς ιστορικούς όρους, της ίδιας θεωρίας.

Στη Γαλλία, τα ακροδεξιά περιοδικά Minute και Défense de l'Occident, οι οργανώσεις GUD (Groupe Union Défense), Occident, κ.ά., όλη η ευρωκεντρική λεγόμενη «fachosphère» (νεολογισμός για τη «φασιστική σφαίρα») που είναι περιπλοκότατη και κινείται όλο και περισσότερο δίπλα και γύρω από το Εθνικό Μέτωπο του Jean-Marie Le Pen, των παλιών της «Γαλλικής Αλγερίας», κ.λπ., ξαναφέρνουν ανοιχτά πλέον από το '70 και μετά στο προσκήνιο το μοτίβο γηγενείς προδότες/εισβολή/αντικατάσταση. Τα μεγάλα ποιοτικά άλματα όμως γίνονται πάντα μέσα από συγκεκριμένα βιβλία που έχουν δυνατότητα απεύθυνσης στο μείνστριμ. Έτσι, το 1973 ο φιλομοναρχικός συγγραφέας Jean Raspail δημοσιεύει το μπεστ σέλερ *Le Camp des saints* (*Ο καταυλισμός των αγίων*), μυθιστόρημα που αφηγείται μια υποτιθέμενη απόβαση στη Γαλλία ενός

εκατομμυρίου εξαθλιωμένων Ινδών που έρχονται από τον Γάγγη με αυτοσχέδια σκάφη. Υποτίθεται ότι το βιβλίο θέτει το κλασικό ηθικό δίλημμα του πόσους φτωχοδιάβολους μπορούμε τέλος πάντων να βάλουμε μέσα μέχρι να απειληθεί ο πολιτισμός μας. Βέβαια, το δίλημμα μόνο ηθικό δεν είναι για τον Raspail που παρουσιάζει τους σκελετωμένους και ρακένδυτους Ινδούς ως απολύτως άγριους, ανεξέλεγκτους φονιάδες, κανίβαλους, παρορμητικούς βιαστές λευκών γυναικών και στραγγαλιστές των ίδιων των μελών ανθρωπιστικών οργανώσεων που με περίσσεια αφέλεια επιχειρούν να τους διασώσουν στις γαλλικές αμμουδιές. Στην ουσία, πρόκειται για ζόμπι.

Όπως και με τη *Μαύρη εισβολή*, το μυθιστόρημα αυτό, παρά την πενιχρή λογοτεχνική και αναλυτική του αξία, θα γίνει η νέα βίβλος της «Μεγάλης Αντικατάστασης»· θα φτάσει να το υιοθετήσει ο ίδιος ο [Ronald](#) Reagan, θα το ξαναφέρει στην επιφάνεια ο Donald [Trump](#) έπειτα από υπόδειξη του εμπνευστή και καθοδηγητή της παγκόσμιας Alt-Right, Steve Bannon, και η Marine Le Pen θα το αναφέρει συχνά στις ομιλίες της ως «προφητικό». Ο Raspail θα γίνει ο αγαπημένος φορέας της θεωρίας μέχρι και τη δεκαετία του 2010, που η «Μεγάλη Αντικατάσταση» θα συναντήσει τον νέο της σύγχρονο γκουρού και πραγματικό ιδεολογικό εκφραστή.

Renaud Camus

Γενιέται το 1946 σε μεγαλοαστική οικογένεια της γαλλικής επαρχίας που τον αποκληρώνει στα είκοσί του όταν τους αποκαλύπτει ότι είναι ομοφυλόφιλος. Το '68 συμμετέχει στα γεγονότα του Μάη ως γκέι ακτιβιστής, το '70 λαμβάνει πτυχίο Φιλοσοφίας και για πολλά χρόνια κινείται στην ευρύτερη Αριστερά. Μέλος του Σοσιαλιστικού Κόμματος, ψηφίζει Mitterrand το '81, και Οικολόγους μέχρι και το 2002.

Το όνομά του αρχίζει να ακούγεται το 2010 με το βιβλίο *Abécédaire de l'in-nocence* (Αλφαβητάρι της αθωότητας) όπου γίνεται για πρώτη φορά λόγος περί «Μεγάλης Αντικατάστασης», ενώ έναν χρόνο αργότερα πραγματοποιεί το οριστικό του πέρασμα στην Ακροδεξιά με το ομώνυμο *Le Grand remplacement*, ένα δοκίμιο 500 σελίδων επηρεασμένο, όπως ο ίδιος λέει, από την περίφημη ομιλία του Enoch Powell «Rivers of Blood» που κόστισε στον τελευταίο την αποπομπή του από τους Tories το 1968. Στην ομιλία αυτή, ο Powell (που είχε βάλει πλώρη για αρχηγός του κόμματος) κατακεραυνώνει τη μεταναστευτική πολιτική του Ηνωμένου Βασιλείου λέγοντας, μεταξύ άλλων, ότι «στη χώρα μας σε 15 ή 20 χρόνια ο Μαύρος θα κρατάει το μαστίγιο απέναντι στον Λευκό», ενώ λίγο παρακάτω, σε ένα ντελίριο νοσταλγίας χαμένων αυτοκρατορικών μεγαλείων –και, προφανώς, του Βρετανικού– σημειώνει, για τη φυλετική βία που βλέπει να έρχεται: «Σαν άλλος Ρωμαίος, βλέπω τον Τίβερη να αφρίζει απ' το πολύ αίμα», μια αναφορά σε απόσπασμα της Αινιάδας του Βιργίλιου.

Στο βιβλίο του (αφιερωμένο στην πρώτη του σελίδα «στους δύο προφήτες, Enoch Powell και Jean Raspail»), ο R. Camus παραθέτει εικόνες, εντυπώσεις και, στην καλύτερη περίπτωση, δημοσιογραφικά άρθρα, αλλά ποτέ αξιόπιστες στατιστικές μελέτες. Η ιδέα του «Γάλλου» που αυτή τη στιγμή που μιλάμε «αντικαθίσταται» από «μη Γάλλους», είναι απολύτως μονολιθική, σχεδόν αρχαϊκή, καθώς ακόμα και τα παιδιά μεταναστών τρίτης και τέταρτης γενιάς –δηλαδή των οποίων οι γονείς και οι

παππούδες γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στη Γαλλία- δεν μετράνε ως «Γάλλοι» εφόσον είναι μουσουλμάνοι ή, ακόμα ακόμα, «οπτικά» μη Ευρωπαίοι («δεν έχετε παρά να περπατήσετε στο κέντρο μιας μεγάλης γαλλικής πόλης και θα καταλάβετε τι εννοώ» λέει, εντελώς ανεπιστημονικά, υπονοώντας σαφώς ότι δεν 'πα να κάτσουν χίλια χρόνια οι μαύροι κι οι Άραβες εδώ χάμω, «Γάλλοι» δεν είναι). Αναπαράγει κατ' ουσίαν τις ήδη υπάρχουσες γαλλικές παραδόσεις που αναφέραμε ως απόλυτες πεποιθήσεις, με σποραδική *gore* σάλτσα απ' την εδραιωμένη πλέον Σύγκρουση των Πολιτισμών ([Samuel P. Huntington](#), 1996) και τον υπαρκτικό πόλεμο κατά του Ισλάμ, συνταγή υπεραρκετή ώστε η άκρα Δεξιά να αποθεώσει το δοκίμιό του και να το τοποθετήσει στο βάθρο της νούμερο ένα επιστημολογικής αιτιολόγησης ξενοφοβικών πολιτικών. Έτσι, από το 2015 και μετά, αυτός ο-Καμύ-που-δεν-αγαπούσε-τον-ξένο όπως τον αποκαλεί από καιρό σε καιρό ο γαλλικός Τύπος, γίνεται καραμέλα στο στόμα κάθε ακροδεξιού προγράμματος στην Ευρώπη, η θεωρία του σπάει τα ταμεία στη Γερμανία με το ξενοφοβικό AfD να αναφέρεται στον άμεσο κίνδυνο «πληθυσμιακής αλλαγής» (*Bevölkerungsaustausch*) βασισμένη στα βιβλία του, και όλα τα πρώτα βιολιά της ευρωπαϊκής Άκρας, απ' τον Zemmour και τη Meloni μέχρι τον Abascal (Vox) και τον Dewinter (Vlaams Belang) να πίνουν νερό στ' όνομά του.

Anders Breivik

Το ίδιο έτος που δημοσιεύεται το *Le Grand Remplacement* ένα σημαντικό και απολύτως συνδεδεμένο με το θέμα της «εισβολής» μαζικό έγκλημα συγκλονίζει τον κόσμο. Στις 22 Ιουλίου 2011, ο 32χρονος Νορβηγός Anders Breivik τοποθετεί βόμβα έξω από το κτήριο της πρωθυπουργικής κατοικίας, σκοτώνοντας οκτώ ανθρώπους. Λίγες ώρες αργότερα, αποβιβάζεται στο νησί [Utøya](#) όπου πραγματοποιείται το summer camp της νεολαίας του Εργατικού Κόμματος. Οπλισμένος με πολλά πυροβόλα όπλα και φορώντας περιβραχιόνιο με την επιγραφή «marxist hunter» («κυνηγός μαρξιστών»), εκτελεί εν ψυχρώ 69 νέους ανθρώπους, ο νεότερος απ' τους οποίους ήταν 14 ετών. Λίγο αργότερα παραδίδεται στην αστυνομία που έχει καταφθάσει, χωρίς να προβάλλει αντίσταση. Δικάζεται, δηλώνει ένοχος κάνοντας ναζιστικούς χαιρετισμούς μπροστά στις κάμερες, και καταδικάζεται στην ανώτατη ποινή φυλάκισης που προβλέπει ο νορβηγικός ποινικός κώδικας.

Το κίνητρο του Breivik, όπως υπεραναλύεται στο μανιφέστο 1500 σελίδων που δημοσίευσε ηλεκτρονικά λίγο πριν τις επιθέσεις, ήταν να χτυπήσει τις πολιτικές δυνάμεις που «φέρνουν» τους μουσουλμάνους μετανάστες, δηλαδή την «πολυπολιτισμική Αριστερά», καλώντας σε γενικευμένη ανάληψη δράσης ενάντια στην «προγραμματισμένη γενοκτονία της λευκής χριστιανικής Ευρώπης». Η θεματική του μανιφέστου (που ονομάζεται «2083», έτος κατά το οποίο, με βάση προσωπικούς του υπολογισμούς, οι Ευρωπαίοι θα είναι μειονότητα στην Ευρώπη αν δεν «γίνει κάτι») είναι απολύτως σύγχρονη και παρεμφερής της Μεγάλης Αντικατάστασης. Οι δε αποτρόπαιες πράξεις του δεν άργησαν να βρουν μιμητές, και μάλιστα άτομα που επικαλέστηκαν ονομαστικά τον Breivik (τον «ιπότη» Breivik) σε κείμενα και καταθέσεις τους, όπως ο αυστραλός τρομοκράτης [Brenton Tarrant](#) που δολοφόνησε 51 ανθρώπους (όλοι τους μουσουλμάνοι) στις επιθέσεις του [Christchurch, στη Νέα Ζηλανδία \(2019\)](#). [Το μανιφέστο του Tarrant, που επίσης δημοσιεύτηκε ηλεκτρονικά λίγο πριν τα](#)

χτυπήματα, φέρει τον εύγλωττο τίτλο «The Great Replacement».

Παρά τη δημοφιλία της, η «Μεγάλη Αντικατάσταση» εξακολουθεί να λογίζεται ως μια επιστημονικά ανεδάφικη και πολιτικά απορριπτέα θεωρία, τόσο σε ευρωπαϊκό κυβερνητικό επίπεδο όσο και στο πεδίο του επίσημου δημόσιου λόγου, του δημοσιογραφικού λεξιλογίου, της ακαδημαϊκής βιβλιογραφίας, κ.λπ. Ίσως στο κοντινό μέλλον η συγκεκριμένη ισορροπία να ανατραπεί, και αυτό σαφώς θα είναι μια μάχη που θα δοθεί, όμως μέχρι τότε η ρητορική της είναι απόβλητη και περιορίζεται στη μισαλλόδοξη (και ολοένα επεκτεινόμενη) επικράτεια της ακροδεξιάς. Παντού, με δύο μόνο εξαιρέσεις: την Αυστρία με το λαϊκιστικό κόμμα FPÖ κατά το πέρασμά του ως κυβερνητικός εταίρος την περίοδο 2017-2019, και την Ελλάδα.

Γιατί μόνο στην Ελλάδα, σήμερα, από όλη τουλάχιστον τη λεγόμενη Δυτική Ευρώπη, γίνεται να μιλήσει υπουργός της κυβέρνησης για «πληθυσμιακή αλλοίωση» και αυτό να περνάει στο ντούκου χωρίς περαιτέρω διερεύνηση του τι ακριβώς εννοούσε. Μόνο στην Ελλάδα μπορεί Περιφερειάρχης να λέει ότι υπάρχει οργανωμένο διεθνές «σχέδιο υποκατάστασης πληθυσμού» και να μην εγκαλείται καν. Και μόνο στην Ελλάδα η κανονικοποίηση του ρατσιστικού λόγου βρίσκεται σε τόσο προχωρημένο στάδιο, που προβεβλημένη συγγραφέας και ιστορικός μπορεί να γράφει ότι η Αριστερά «ποντάρει» στους μετανάστες πιστεύοντας ότι «όταν εγκατασταθούν στην Ελλάδα ένα εκατομμύριο μουσουλμάνοι θα διευρύνει τη βάση : ένα εκατομμύριο μουσουλμάνοι ισούται με ένα εκατομμύριο αριστερούς... Φαιδρά πράγματα. Αλλά πώς να καταλάβουν το Ισλάμ αφού δεν καταλαβαίνουν την Ευρώπη, αφού θέλουν να τη διαλύσουν;», αναπαράγοντας ένα προς ένα όλα τα κλισέ της αποικιακής ιδεολογίας, και να εξακολουθεί να προβάλλεται απ' τα φιλόξενα Μέσα Ενημέρωσης χωρίς την παραμικρή κριτική απόσταση.

Η ελληνική ιθύνουσα τάξη, σαν άλλος δαρμένος και συμμορφωμένος ευρωπαίος redneck που ξέρει τη θέση του, ίσως θαρρεί ότι επιδεικνύοντας υπερβάλλοντα ζήλο σε ζητήματα ευρωκεντρισμού και χαϊδεύοντας τις κόκκινες γραμμές ενός εθνοφυλετισμού που ελπίζει να τη συμπεριλαμβάνει, θα γίνει επιτέλους μια μέρα αποδεκτή επί ίσοις όροις στο μεγάλο τραπέζι της φαντασιακής δυτικής καθαρότητας.

*Ο Μάκης Μαλαφέκας γεννήθηκε το 1977 στην Αθήνα και είναι συγγραφέας. Πιο πρόσφατα βιβλία του, η *Μεσακτή* (2020), το *Δε λες κουβέντα* (2018) και η φανταστική βιογραφία του Μάιλς Ντέιβις *Εκτός κλίμακας* (2017), όλα από τις εκδόσεις Μελάνι. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και στο Παρίσι.

*Η εικόνα που συνοδεύει το κείμενο είναι πίνακας του Gustav Courbet *Un enterrement à Ornans* (*Μια ταφή στην Ορνανς*), 1849-1850